

FitzSimmons valami egyedül
és csodálatosat alkot
a politikai thriller műfajában.

—Lori Feathers

RÖVID ESÉS

**MATTHEW
FITZSIMMONS**

**MATTHEW
FITZSIMMONS**

**RÖVID
ESÉS**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Dave nagybátyámnak

*„Nincs semmi öröm egy olyan ember felakasztásában,
aki nem tiltakozik ellene.”*

– GEORGE BERNARD SHAW –

ELSŐ RÉSZ

VIRGINIA

ELSŐ FEJEZET

GIBSON VAUGHN egyedül ült a nyüzsgő Éjjeli Bagoly ételbár pultjánál. Reggeliző csúcsidő volt, a vendégek keringtek, felszabaduló helyre vártak. Gibson szinte észre sem vette a tányérokon zörgő kések és villák lármáját, de a pincéernőt sem, aki letette elé az ételt. Nem tudta levenni a szemét a pult fölé erősített tévékészülékről. A híradóban megint lejátszották a videót. Ez a videó mindenütt jelen volt, az amerikai korszellem része lett, évek óta vizsgálták és elemezték, utaltak rá filmben, tévéműsorokban és dalokban is. Mint a legtöbb amerikai, Gibson is számtalanszor látta már, és mint a legtöbb amerikai, nem tudta nem megnézni, akárhányszor adták is le. Hogy is tudta volna? Mindössze ez maradt neki Suzanne-ból.

A videó eleje szemcsés és elmosódott volt. A képkockák remegtek, olykor lefutottak; kifacsarodott vonalak gördültek át a képernyőn, mintha hullámok ostromolnának egy vad partszakaszt. Az üzletvezető fukarságának eredménye, aki ugyanarra a videokazettára vett fel újra és újra.

A kamera fentről, a pénztárgép mögötti szögből filmezett; a felvételt a pennsylvaniai Breezewood hírhedtté vált benzinkútjának boltját mutatta. A videó attól volt hatásos, hogy bárhol készülhetett volna.

Bárki szülővárosában, bárkinek a lányáról. A biztonsági kamera néma felvétele, a maga teljességében, szomorú tiszteletadás volt Amerika legismertebb eltűnt kislánya – Suzanne Lombard – előtt. A kijelző este 10:47-et mutatott.

Beatrice Arnold főiskolás az éjszakai műszakban dolgozott, ő volt az utolsó ismert személy, aki még beszélt az eltűnt lánnyal. Este 10 óra 47 perckor Beatrice a pult mögötti széken gubbasztott, és *A második nem* egy elrongyolódott példányát olvasta. Ő volt az első, aki emlékezett arra, hogy látta Suzanne Lombardot, és az első, aki felhívta az FBI-t, amikor megjelent a hír az eltűnéséről.

10:48-kor egy hosszú, csimbókos hajú, bár kopaszodó szőke férfi lépett az üzletbe. Az interneten mint „a Csöves” vált ismertté, de az FBI Davy Oksenberg néven azonosította; kamionsofőr volt Jacksonville-ből, és családon belüli erőszak miatt már volt büntetve. Oksenberg szárított marhahúsnackket és Gatorade energiatalt vett. Kézpénzzel fizetett, kérte a számlát, de ott maradt a pultnál, flörtölt Beatrice Arnolddal, láthatóan nem sietett vissza az országútra.

Az eltűnést követő hetekben és hónapokban az FBI többször is kihallgatta az ügy első és legvalószínűbb gyanúsítottját. A kamionját újra és újra átkutatták, de az eltűnt lánynak nem találták semmi nyomát. Végül az FBI, ha kelleetlenül is, ártatlannak nyilvánította, de Oksenberg addigra elveszítette az állását és többtucatnyi halálos fenyegetést kapott.

Távozása után csend volt a boltban. Egy örökkévalóságnak tűnő idő után láthatták meg először a tizennégy éves lányt, túlméretezett kapucnis pulóverben és Phillies feliratú baseballsapkában, a vállára vetett Hello Kitty hátizsákkal. Eddig is a boltban tartózkodott, csak a biztonsági kamera holtterében állt. Ez a mozzanat is rejtély maradt:

senki sem tudta biztosan, mikor ment be Suzanne az üzletbe. Beatrice Arnold nem emlékezett, hogy látta volna, és a biztonsági kamera sem rögzítette.

A kapucnis pulóver nagy, laza redőkben lógott rajta. Sápadt, törekeny alkatú kislány volt. A média szerette kontrasztba állítani ezt a fekete-fehér felvételt a színes családi fotókkal – a mosolygó szőke lány kék koszorúslányruhában, a mosolygó lány a strandon a mamájával, a mosolygó lány könyvet olvas és kitekint az ablakon. Ezek a képek éles ellentétben álltak a mogorva, baseballsapkás kölyökkel, aki zsebébe süllyesztett kézzel, sunyítva lesett körbe, mint egy állat a vackáról.

Suzanne fel-alá járkált a polcok között, de a feje mindig a kirakat felé fordult. 129 másodperc múlt el. Valamit észrevett a kirakaton túl, ami megváltoztatta a viselkedését. Talán egy autó. Három dolgot kapott le a polcokról: egy Ring Dings piskótatallért, egy Dr. Pepper üdítőt és egy doboz Red Vines medvecukrot. Ezt az összeállítást aztán a hátborzongató „Eltűnt lány uzsonnacsomag” néven emlegették. Suzanne is készpénzzel fizetett, gyűrött bankjegyeket és fém-pénzeket csapott le a pultra, mielőtt elsüllyesztette az árut a hátizsákjába.

A biztonsági kamera elkapta a tekintetét, amikor Suzanne egy hosszú pillanatra belenézett – ezt az időbe fagyott arckifejezést, mint Mona Lisa mosolyát, ezerféleképpen értelmezték.

Gibson, mint mindig, visszanézett rá, Suzanne szemébe nézve várta, hogy a lány félénken rámosolyogjon, mint régen, ha valami titkot akart vele közölni. Várta, hogy elmondja neki, mi történt. Hogy miért szökött el. Az azóta eltelt években mindig azt remélte, hogy választ kap majd. De a kislány a biztonsági videón nem beszélt.

Sem hozzá, sem senki máshoz.

Suzanne utolsó mozdulata az volt, hogy mélyen a szemébe húzta a baseballsapkáját, és elfordult – örökre. 10:56-kor kilépett az ajtón, bele az éjszakába. Beatrice Arnold elmondta az FBI-nak, hogy a lány idegesnek látszott, és a szemei olyan vörösek voltak, mintha sírt volna. Sem Beatrice, sem az éppen ott tankoló pár nem látta, hogy beszállt volna egy kocsiba. Ez is egy bosszantó zsákutca ebben a csupa zsákutca ügyben.

Az FBI nem talált egyetlen használható nyomot sem. Senki sem jelentkezett a család és a támogatóik által felajánlott tízmillió dolláros nyomravezetői jutalomért. A nagy médiafelhajtás és a hírneves apa ellenére Suzanne Lombard nyomtalanul eltűnt a benzinkútnál. Eltűnése egyike lett az örök amerikai rejtélyeknek, mint Jimmy Hoffa, D. B. Cooper és Virginia Dare esete.

A híradót reklámok követték, és Gibson kiengedte a lélegzetét – észre sem vette, hogy eddig visszatartotta. Ez a videó mindig elcsüggesztette. Meddig akarják még bejátszani? Suzanne ügyében évek óta nem volt új fejlemény. A mai szenzációs hír az volt, hogy a Csöves, aki kábítószervétség miatt ült, rövidre vágatta a haját, és főiskolai végzettséget szerzett a börtönben. Az internet a maga semmit sem tisztelő szarkazmusával rögtön át is keresztelte Csöves professzorra, illetve Csöves 2.0-ra. Ezen túl csak a mindenki által ismert tényeknek – tehát a semminek – az érzelmős felmelegítése folyt.

Ám közeledett a lány eltűnésének tizedik évfordulója, így a média tovább nyomta a visszatekintő anyagokat. Kizsákmányolták Suzanne emlékét. Előszedtek mindenkit, akinek a leghalványabb kapcsolata volt a családdal vagy az esettel. Ízléstelen jelenetekben rekonstruálták a breezewoodi benzinkútnál történeteket, és számítógépen modellezték, hogyan nézhet ki ma Suzanne.

Gibsonnak különösen nehezebbé esett megnézni ezeket a modelleket. Suzanne most egy diplomás, huszonnégy éves lány lenne. A képek arra csábították, hogy elképzelje, milyen élete lehetett volna. Hol élhetne most. Mi lehetne a munkája – olyasmi, aminek köze van a könyvekhez, ez kétségtelen. Ezen elmosolyodott, de visszafogta magát. Ez nem normális. Nem lenne ideje végre békén hagyni a lányt? És békén hagyni mindenkit?

– Pokoli dolog ez! – mondta a mellette ülő férfi a tévét nézve.

– Így van – helyeselt Gibson.

– Emlékszem, hol hallottam az eltűnéséről: egy minneapolis-i hotelszobában; üzleti úton voltam. Mintha csak tegnap lett volna. Három lányom van! – A férfi le is kopogta ezt a pult faburkolatán. – Csak ültem az ágy szélén órákig, és néztem. Egyszerűen rettenetes. El lehet képzelni, hogy valaki tíz éven át nem tudja, hogy él-e a kislánya vagy nem? Pokoli lehet elviselni ezt egy családnak! Lombard jó ember.

Gibson arra vágyott a legkevésbé, hogy Benjamin Lombardról beszélgessen. Egyetértően bólintott, remélve, hogy ezzel lezárja a témát, de a férfit nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Úgy értem, ha valami beteges kurafi, elnézést a szóért, képes elkapni az alelnök lányát, és megússza ezt, akkor mit remélhetünk mi, többiek?

– Akkor még nem volt alelnök.

– Nem, persze, de már szenátor volt! Az sem semmi! Csak nem hiszi, hogy Lombard akkoriban nem volt jóban a szövetségekkel?

Ami azt illeti, Gibson tudta a legjobban, hogy mekkora befolyása volt Lombardnak, és azt is, hogy mennyire élvezte gyakorolni azt. De Benjamin Lombard alelnöksége volt a másik téma, amire gondolni sem akart.

– Szerintem jó elnök lesz – folytatta a férfi. – Ő, aki talpra tud állni egy ilyen ügy után? Elnyeri az alelnökséget, amikor a legtöbb ember begubódzott volna? És most indul az elnökségért? Elképzelhetetlenül sok erő kell ám ehhez!

Lombardtól, aki egy népszerű elnök mellett két cikluson keresztül volt alelnök, azt várták, hogy korán megszerzi a jelölést, és az augusztusi konvenció pusztán formalitás lesz, leginkább egy koronázáshoz hasonló. De váratlanul színre lépett a kaliforniai kormányzó, Anne Fleming azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy elrontsa a játékot. A közvélemény-kutatások szerint gyakorlatilag fej fej mellett haladtak. A delegátusoknál Lombard vezetett és még mindig ő volt a befutó, de Fleming keményen megdolgoztatta.

Suzanne eltűnésének tizedik évfordulója egy választási évre esett, és ez perverz módon lendületet adott Benjamin kampányának. Nem hozott be új elemet, ám az, hogy sikerült megszavaztatni a Szenátussal a „Suzanne-törvényt”, az országos politika élvonalába emelte. Lombard természetesen elegánsan elkerülte, hogy beszéljen a lányáról. A cinikusok szerint erre nem is volt szüksége, mivel a média megtette helyette. És természetesen ott volt a felesége is. Grace Lombard fáradhatatlan erőfeszítése az Eltűnt és Kizsákmányolt Gyermekekért Központ érdekében a híradók állandóan visszatérő témája volt az elnökjelölő választások alatt. Ha lehet, még népszerűbb volt, mint befolyásos férje.

– Ha megszerzi a jelölést, novemberben rá szavazok! – jelentette ki a férfi. – Nem számít, hogy kit indít a másik oldal. Én rá fogok szavazni.

– Biztosan hálás lesz érte – mondta Gibson, és a ketchupért nyúlt. Kiöntött egy jókora adagot a tányérja szélére, összekeverte egy kis majonézzal, és ahogyan azt kisfiú korában az apja tanította neki,

rákanalazta a burgonyalepényére. Mert Duke Vaughn örökbecsű szavai értelmében: „Ha nem tudsz semmi jót mondani, harapj egy nagyot és lassan rágd.”

Hasznos tanács.

MÁSODIK FEJEZET

JENN CHARLES egy fehér, jelzés nélküli furgon rakterében várakozott az Éjjeli Bagollyal szemközt. Úgy érezte, átkozottul szem előtt van; egy előretolt katonai bázison a pakisztáni határ közelében otthonosan érezné magát, de egy zárt fehér kisteherautóban Észak-Virginiában – ez nem igazán az ő stílusa.

Megnézte az óráját, és felírta az időt a naplójába. Mondhatnak bármit Gibson Vaughnra, azt meg kell adni, hogy kiszámítható. Ez egyfelől megkönnyítette a megfigyelését, másfelől viszont hamar unalmassá tette. A naplóbejegyzések gyakorlatilag változatlanok voltak. Vaughn minden napját fél hatkor kezdi egy öt kilométeres futással. Kétszáz fekvőtámasz, kétszáz felülés, aztán a zuhanyozás. Utána ugyanabban a büfében ugyanazt a reggelit fogyasztja el ugyanannál a pultnál. Minden istenverte reggel, mintha ez valami vallási előírás lenne.

Jenn a füle mögé igazította szénfekete hajának egy rakoncátlan tincset. Zuhanyozásra volt szüksége és egy jó alváásra a saját ágyában. Némi napfény sem ártott volna. Tíz nap után ólmos fásultság telepedett rá itt, a teherautó hátsó részében, ami kezdett kellemetlenül hasonlítani egy otthonhoz. A besúfolt megfigyelési eszközök miatt

szűkös volt a tér. Elöl egy kis ágy lehetővé tette, hogy váltásban dolgozhasson, de ezt leszámítva a teherautó nem sok kényelmet nyújtott.

Álommaló ez, Charles. Álommaló.

Ha Vaughn hű a szokásaihoz, akkor húsz perc múlva, amikor lecseng a nagy forgalom, a büfé hátsó részébe megy dolgozni. Jóban volt a tulajokkal, akik megengedték neki, hogy az egyik hátsó boksztot ideiglenes irodának használja, amíg munkát keres. Három hét telt el azóta, hogy Vaughn elveszítette az állását egy kis csödközeli biotechnológiai cégnél, ahol informatikai vezető volt. Nem járt szerencsével, és Jenn – ismerve a múltját – úgy vélte, hogy ez nem is fog változni.

Dan Hendricks, Jenn társa, kiváló megfigyelő volt. Egy hete be-tört Gibson lakásába, és kilencven perc alatt bedrótozta. Mozgásér-zékelő infravörös kamerák, lehallgatókészülékek, minden technika. Így folyamatos videofelvételt kaptak az egész lakásról, és tanulságos képet Gibson puritán életmódjáról.

Gibson a válása után egy olcsó lakbérű toronyházba költözött. A nappalijában csak egy használt IKEA-asztal és egy faszék állt. Sem tévé, sem kárpitozott bútor, semmi ilyesmi. A hálószobája szintén spártai, de makulátlanul tiszta volt – a tengerészgyalogságnál eltöl-tött nyolc évet nem lehet kitörölni. Egy rugódobozos ágy matraccal, mellette az éjjeliszekrényen egy olvasólámpa. Egy matt felületű ko-mód, a törött lábát megjavította. Más bútor nem volt. Lakberende-zés Franz Kafka módra.

Nehéz elhinni, hogy ez a fickó tizenhat évesen a legkeresettebb hekker volt Amerikában: a hírhedt BrnChr0m – a modern, poli-tikailag motivált „hekktevista” mozgalom előfutára, a tinédzser, aki majdnem elintézte az akkor még szenátor Benjamin Lombardot, aki

ellopta a szenátor e-mailjeit és pénzügyi feljegyzéseit tíz évre visszamenően, majd az egészet átadta a *Washington Post*nak. Névtelenül, legalábbis BrnChr0m ezt hitte – de az FBI az iskolájában tartóztatta le Gibson Vaughnt, és bilincsből vezették ki a kémiaóráról. Jenn kiragasztotta az egyik monitorára az ekkor készült fényképét, és egy ideig tanulmányozta a rémült, de dacos arcot. Most 28 éves, eseménydús élettel a háta mögött.

Az, hogy az FBI lecsapott egy tizenhat éves hekkerre, egész jó sztori volt; viszont a Vaughn által kiszivárogtatott anyagokból szenzációs sztori lett. Részletesen dokumentálták a kampánypénzek cinikus és törvényellenes átjátszását a kajmán-szigeteki bankokba, és egyértelműen megmutatták Benjamin Lombard felelősségét. Egy ideig úgy tűnt, hogy a leleplezés véget vet a szenátor politikai pályafutásának, és a média szinte tombolt, hogy egy tinédzser buktatta meg az Amerikai Egyesült Államok egyik szenátorát. Mindenki imádta a jó Dávid harcát Góliát ellen, még ha Dávid közben meg is sértett egy sor szövetségi és állami törvényt.

Vaughn letartóztatásakor Jenn főiskolára járt, és emlékezett a szenvedélyes vitákra arról, hogy a cél szentesíti-e az eszközt. Az ilyen elvont, emelkedett szellemű marhaságok ingerelték az ő gyakorlatias felfogását. Sértette, hogy sok diáktársa valami digitális Robin Hoodot látott Vaughnban. Nem csekély elégtételt érzett, amikor kiderült, hogy BrnChr0m mindent rosszul tudott.

Ugyanis a leginkább terhelő anyagok vagy manipuláltak, vagy egyszerűen hamisítványok voltak. A bűnt elkövették ugyan, de az FBI szerint a bűnös nem Benjamin Lombard volt, hanem korábbi kampányfőnöke, Duke Vaughn, aki nem sokkal korábban öngyilkos lett. Duke Vaughn nemcsak elsikkasztotta a dollármilliókat, de úgy leplezte ezt, hogy Benjamin Lombardra terelte a gyanút. Shakespeare-i

árulás volt, és amikor kiderült, hogy a névtelen hekker nem más, mint Duke Vaughn fia... nos, a történet szenzációvá, és BrnChr0m legendává vált.

De Gibson Vaughn már régóta nem használta ezt az álnevet, és távolról sem volt már legenda.

Mivel Vaughn szinte az ételbárban élt, Hendricks azt javasolta, hogy drótozzák be azt is. Jenn elvetette az ötletet, bár így jelentős holttér volt a megfigyelt területen, de ezt el kellett fogadniuk. Délután hatkor Vaughn egyenesen az edzőterembe megy másfél órára. Hazaérkezés nyolckor, fagyasztott és felmelegített vacsora a számítógép előtt, majd tizenegykor lámpaoltás. Ugyanúgy, ugyanaz. Mindennap. Úristen. Jenn nagyra becsülte az önfegyelmet és a rendszert, de inkább főbe lőtte volna magát, mint hogy így éljen.

Az már szerepelt a jelentésében, hogy Vaughn egész világa a volt feleségéről és a gyerekeről való gondoskodásról szólt. Jenn számára az is világos volt, hogy a férfi bünteti magát. De vajon a nőt akarja visszaszerezni, vagy csak vezekelni akar sivár életével? Előbb megcsalja a nőt, aztán átváltozik springfieldi Szent Ferencé. Jenn általában nem tudott eligazodni a férfiakon, Gibson Vaughnon meg különösen nem. Egy fillért sem költött magára, az egyetlen luxusa az edzőtermi bérlet volt. Bár, meg kell adni, erre érdemes volt költeni.

Nem mintha Vaughn az ő típusa lett volna. Távolról sem. Igaz, volt benne valami érdes báj, és tetszett, ahogy világozzürke szemével átnézett az embereken. De még most is látszott rajta az a kihívó magatartás, ami előbb a bíróság elé, aztán a tengerészgyalogsághoz juttatta. Mindaz, amin keresztülment, még nem mentség arra, hogy ez azóta is kísértse. Az embert nem határozhatja meg a múltja.

Jenn végigfuttatta a nyelvét a metszőfogain. Afféle ideges szokása volt ez; ingerült lett, amikor rajtakapta magát, hogy ezt csinálja, de

nem tudott leszokni róla. Ez még jobban ingerelte. És hol van már Hendricks a kávéjával?

Mintegy végszóra, az ajtóban megjelent Hendricks két kávéval és egy fánkkaal. Jó húsz évvel volt idősebb Jenn-nél, ötvenen túl lehetett, de ez csak tipp volt. Két éve dolgoznak együtt, és még a születésnapját sem tudja. A férfi a feje tetején már kopaszodott, a szája és szeme körül pigmenthiányos foltok voltak, amelyek élesen kirajzóldtak fekete bőréen.

– Még mindig bent van?

Jenn bólintott.

– Ez a fiú egy óramű – mondta Hendricks. – Szabályos, mint a bélműködés.

Átadta Jenn-nek a kávét, és nagyot harapott a fánkjából.

– Nem volt már lekváros fánkjuk. El tudod ezt hinni? Miféle pékség az, ahol reggel kilencre elfogy a lekváros fánk? Ennek az egész államnak csontkovácsra lenne szüksége.

Jenn fontolgatta, hogy kijavítsa: Virginia megnevezése nem állam, hanem nemzetközösség, de aztán nem szólt. A szurkálódással csak provokálná Hendrickset.

– Ma van a nap? – kérdezte inkább.

– Ma van a nap.

– Tudjuk, mikor?

– Amikor George mondja.

Készenlétben álltak; ma végre megközelítik Vaughnt. A főnökük, George Abe, személyesen fogja irányítani az akciót. Persze, ezt Jenn is tudta, de azzal, hogy a beszélgetést a munkára terelte, visszatartotta Hendrickset a locsogástól.

Általában.

A CIA-nál eltöltött nyolc év megtanította, hogyan kell férfiakkal összezárva dolgozni. Az első lecke az volt, hogy a férfiak soha nem fogadják el a nőket. Ez egy férfiklub, ahol a nő vagy férfitvá válik, vagy pária marad. Ami nőies volt, azt puhaságnak tartották. Csak azok a nők boldogulnak, akik hangosabban káromkodnak, trágárabbak, és gyengeségnek jelét sem mutatják. Így idővel ráütik a „vagány csaj” pecsétet, és kelleetlenül ugyan, de elviselik.

Jenn a legkeményebb próbák során szerezte meg a „vagány csaj” érdemérmét. Azokon az előretolt bázisokon Afganisztánban, ahol hetekig nem látott másikat. Odakinn, egyedül, egy nő nem lehet elég kemény. Száz kilométeres körzetben mindig ő volt az egyetlen nő. Látta, hogyan válik a férfiak éhes tekintete előbb ellenségessé, majd ragadozóvá, és megtanult nagyon, nagyon éberrel aludni. Úgy, mint a börtönben, ahol mindenki felméri, a gyenge pontjait keresi. Az egyik bázison már annyira elvadult a helyzet, hogy azt fontolgatta, lefekszik a parancsnokával, hátha annak a rangja megvédi. De az a gondolat sem lelkesítette, hogy börtönkurva legyen.

Megint megnyalta a metszőfogait. Eléggé igaziaknak érződtek, bár a nyelve erről nem volt meggyőződve. A szájsebész jó munkát végzett, miután betegszabadságra a ramsteini légi bázisra szállították. Az élmény még traumatikusabb lett volna, ha már akkor tudja, hogy ez az utolsó tényleges napja a CIA-nál, de erre csak hónapokkal később jött rá. Az Ügynökség még a fogainál is jobban hiányzott.

A férfinak, aki kiverte a fogait, nem volt szüksége fogorvosra. Nem kellett neki más sem, legfeljebb egy pap. A társa viszont hazajutott. Ő még az „elintézendők” listáján volt, azzal a néhány feljebbvalójával együtt, akik ellene fordultak, amikor Jenn megtagadta, hogy a

szabályaik szerint játsszon. Ő azt akarta, hogy ítéljék el a támadóját, de ez egy kényes CIA-művelet felfedését jelentette volna. Összedrótott állkapoccsal feküdt a kórházi ágyon Németországban, és hallgatta, hogyan magyarázza az egyik felettese az ő tényleges helyzetét: „Sajnos ez az ára, ha a világnak ezen a részén dolgozunk.” Mintha néhány tálib fegyveres támadta volna meg, nem az Egyesült Államok hadseregének két őrmestere.

De ő csak akkor került fel az „elintézendők” listára, mikor megveregette a kezét, mintha szívességet tenne neki.

Újra megnyalta a fogait. *Soha ne hagyj számlát rendezetlenül.* Erre a nagyanyja tanította.

Dan Hendricks viszonylag kitűnő társ volt. A Los Angeles-i rendőrségnél eltöltött 22 év megmutatkozott abban az egyszerűségben és magabiztosságban, ahogy a munkáját végezte. Különösen szűk terkekben, tekintve, hogy mindössze 170 centi magas és 65 kiló volt, ha rákötözték a hálaadás napi pulykát is. Továbbá tiszta volt és nem káromkodott állandóan. És ami a legjobb: nem várta el, hogy kemény csajként viselkedjen, csak azt, hogy végezze jól a dolgát. A probléma csak az volt, ahogy erre Jenn is rájött, hogy ha egyszer megtanultuk, hogyan legyünk vagány csajok, nehéz másképpen viselkedni.

Nem mintha ez zavarta volna Hendrickset. Mesterkurzust tarthatt volna keménykedésből. Vitathatatlanul a legnegatívabb ember volt, akivel Jenn valaha is találkozott, és ha képes volt is mosolyogni, ő nem tudta tanúsítani. Nem kétséges, hogy színes bőrként dolgozni a Los Angeles-i rendőrségnél – a rasszizmusáról történelmileg hírhedt testületnél – még a legrugalmasabb embert is megkeserítené. De George Abe régóta ismerte Hendrickset, és biztosította Jenn, hogy a társa nem azért negatív, mert feketeként dolgozott a rendőrségnél. Hendricks egyszerűen ilyen.

Megszólalt egy telefon, mindketten a mobiljuk után kaptak. Hendrickset hívták. A beszélgetés rövid volt.

– Úgy látszik, eljött az idő.

– Ő itt van?

– Jön. Azt akarja, hogy te is bent legyél. Vaughn reakciója nem kiszámítható.

Nagyon igaz. A főnökének és Gibson Vaughnnak volt kapcsolata a múltban.

És nem túl jó.

HARMADIK FEJEZET

A CSÚCSFORGALOM VÉGRE ELCSITULT, Gibson már hallotta a saját gondolatait. Láta, hogy a hátsó részben az utolsó asztal hamarosan felszabadul. Amint a vendégek elmennek, elfoglalhatja a bokszt, és ismét eltölthet egy napot a lehangoló álláskereséssel. Vasárnap volt, de az álláskeresésben nem tarthatott szünnapot. A jelzalog a házon, ahol a volt felesége és a lánya élt, tizenöt nap múlva lejár. Tizenöt napja van, hogy állást találjon.

Viszont ennél jobb helyet nem is találhatott volna a munkához. Az Éjjeli Bagolyban mintha otthon lett volna. Az apja az éttermek nagy szakértőjének tartotta magát, és ezt a fia is örökölte. Duke Vaughn számára az étterem a függetlenséget és a kisvállalkozókat jelentette, nem az üzletláncokat és a nagyvállalatokat. Az amerikai köznépet, mint mondani szokta. A föld egyvalaki tulajdona, de ahhoz a közösségnek elvitathatatlan joga van. Ez nem valami romantikus néppárti eszme, hanem egy hely, ahol Amerika mitológiája találkozik saját aszfaltozott valóságával – történjék bármi.

Bár az apja véleményezhette – és véleményezte is – a nagy éttermeket szerte az országban, a bázisa mindig a Kék Hold volt a West Mainen, a virginiai Charlottesvillében. Ha Duke Vaughn tanár lett

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

volna, az ételbár foltos pultja lett volna a katedrája. A reggelizés közbeni apa-fia beszélgetések megszentelt vasárnapi rituálék voltak már Gibson hatéves korában is. Azt, hogy mit csinálnak a madárkák és a méhecskék, egy szelet cseresznyés pite fölött tanulta meg – és azóta is zavarban volt, ha beismerte, hogy csak évekkkel később értette meg az apja tréfáját.

A Kék Holdban Duke Vaughn volt a király. Gibson soha nem látta, hogy az apja leadta volna a rendelést, mégis mindig ugyanazt kapták: két tükörtojást, jól átsütött fasírtot, kukoricakását, sült szalonnát, kolbászkát és fehér kenyérből pirítóst. Kávét és narancslevet. Férfireggeli, mondta az apja, és ez volt az egyetlen metafora, amit az étellel kapcsolatban ki tudott ötölni. Gibson az apja halála óta nem tette be a lábát a Kék Holdba. Az apja öngyilkossága óta. Nevezzük annak, ami.

De ahogy múlt az idő, Gibson rájött, hogy addig nem fogja ott-hon érezni magát sehol, amíg nem talál egy hozzá illő étkezdét. *Ott-hont az úton*, ahogy az apja mondta. Gibson úgy gondolta, hogy az apjának tetszene az Éjjeli Bagoly, és a tulajdonosa, Toby Kalpar is.

Gibson szeme megakadt egy nőn a pult végénél. Nem azért, mert szép volt, és nem azért, mert egy reggelizőhelyen jól szabott kosztü-möt viselt vasárnap reggel. Még csak nem is azért, mert a bal karja alatt halványan kirajzolódott a pisztolytáskája – pedig Virginiában vagyunk! A rejtve hordott fegyver legalább olyan ritka volt itt, mint a póráz a kutyákon. Azért tűnt fel a nő, mert bár soha nem nézett feléje, Gibson érezte, hogy figyeli őt, és nem azért, mert tetszik neki. Kényszerítette magát, hogy másfelé nézzen. Ehhez a játékhoz ketten kellene. Két idegen, akik nem néznek egymásra.

– Több kávét iszik, mint egy busznyi rossz költő – jegyezte meg Toby, és ismét teletöltötte a csészéjét.